HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ופסקו. מסעם המסמנו של מומס הפקודים ולוקך: א) **טעמיס.** מוהיס כי יביאך והדר והעברת: **מלוס** זו. של בכוהות שבשבילה תיכנס לארך ולהכי סמכינהו רחמנה להדדי: **ולפכיהו נמי נרני לנעזר.** וממרימו (ג) ריס נקיס מומי במלוס ב) ומתרין ליס למילתיס דרים לקיס והס ר' אלעזר תלמידו דר' יוחנן הוס: **ג"ל.** הסי לגס קדשו דקתמר ר' יוחנן היינו לגס הולרכו לקדס סס רוצס להקריבן לימו לריך להקדישן כשהר בהמות מוין שהרי הן קדושין מיד משעה שנולדו דהיינו נמי כלעיל (ד) דלר' יוחנן קדשו בכורות במדבר: **נתנן רבו.** מע"ג דתרוייהו כי הדדי הוו פירוסייהו מפ"ק קתמר ליה בגשן שלמדתיה: **קונטרוקוס.** שס שר: **בפרטן של לויס.** בגרשון כתיב (במדבר ג) שבעת גלגלים וחמש מאות וקהת כתיב (שס) שמונת גלגלים ושס מאות הרי שהה עשר גלגלים ומהה ובמררי כתיב (שס) שהה גלגלים וחמחים הרי שנים ועשרים גלגל ושהם חמש ומחלת כתיב (שס) כל זכר מבן חדש ומעלה שנים ועשרים גלגל: (ד) **מחליס השקל בשקל הקדש.** לגלגלת שהם מאות גלגל ושהים חמשים ושהת אלפים ושבע מאות וחמשים הרי מתים ואחד ככר וי"ח מנה. ככר הוי שהים מנה ומנה מהה דינר שהן חמשה ועשרים סלעים ושקל לדוריימת הוי סלע. תשוב ס' פעמים כ"ס תמלת ככר גלגל גלגלים ושהים ואחד ככר ואחת עשרה מנה דכתיב [1] בקע לגלגלת מחצית השקל בשקל הקדש וגו' ובנתינת הכסף אתה מוצא מאת ככר דכתיב [2] ויהי מאת ככר הכסף לצקת וגו' ככסף פקודי העדה מאת ככר וגו' ודקא"ל מנה היה ויהי מאת ככר הכסף לצקת וגו' הנך לצקת ואינך בי גזא כתב קרא אחרינא [3] וככסף פקודי העדה מאת ככר וגו' ודקא"ל מנה של קודש כפול היה היה מנא ליה אילימא מיניה [3] שהרי כאן שבעים ואחד מנה [4] ואת האלף ושבע מאות וחמשה ושבעים עשה ויוס לעמודים ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ואם איתא מאה ואחד ככר ואחת עשרה מנה מיבעי ליה אלא מדלא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא [5] ונחושת התנופה שבעים ככר ואלפים וארבע מאות שקל שהרי כאן תשעים ושמה מנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט שמע מינה מנה של קודש כפול היה ודילמא פרטא רבה קא חשיב בכברי פרטא זוטא לא קחשיב בכברי [6] אלא אמר רב חסדא מהכא [6] והשקל עשרים גרה עשרים שקלים חמשה ועשרים שקלים עשרה וחמשה שקל המנה יהיה לכם והא

ופסקן בשלמא ריש לקיש כדאמר (ה) טעם אלא לר' יוחנן מאי טעמא אמר ר' אלעזר [ו]ר' יוחנן חזאי בחילמא דמילתא מעליתא אמינא אמר קרא לי יהו בהוייתן יהו ורבי יוחנן והיה כי יביאך והעברת מאי עביד ליה ההוא מיבעי ליה לכדתנא [ז]דבי רבי ישמעאל עשה מצוה זו שבשבילה תיכנס לארץ אמר ליה רב מרדכי לרב אשי אתון הכי מתניתו לה אנן איפכא מתנינן לה רבי יוחנן אמר לא קדשו בכורות במדבר וריש לקיש אמר קדשו בכורות במדבר אמר ליה ואפכית נמי תיובתא ואפכיתו לה להא דרבי אלעזר א"ל לא קדשו (להו) לא הוצרכו ליקדש אי הכי היינו דידן קמ"ל [ז] חייב אדם לומר בלשון רבו שאל קונטרוקוס השר את[ז] רבן יוחנן בן זכאי בפרטן של לוים אתה מוצא עשרים ושנים אלף ושלש מאות בכללן אתה מוצא עשרים ושנים אלף [ח]ושלש מאות להיכן הלכו א"ל אותן שלש מאות בכורות היו ואין בכור מפקיע בכור מאי טעמא אמר אביי דיו לבכור שיפקיע קדושת עצמו ועוד שאלו בגיבוי כסף אתה מוצא מאתים ואחת ככר ואחת עשרה מנה דכתיב [1] בקע לגלגלת מחצית השקל בשקל הקדש וגו' ובנתינת הכסף אתה מוצא מאת ככר דכתיב [2] ויהי מאת ככר הכסף לצקת וגו' הנך לצקת ואינך בי גזא כתב קרא אחרינא [3] וככסף פקודי העדה מאת ככר וגו' ודקא"ל מנה של קודש כפול היה הוי בה רב אחאי מאי קא קשיא ליה ויהי מאת ככר הכסף לצקת וגו' הנך לצקת ואינך בי גזא כתב קרא אחרינא [3] וככסף פקודי העדה מאת ככר וגו' ודקא"ל מנה של קודש כפול היה היה מנא ליה אילימא מיניה [3] שהרי כאן שבעים ואחד מנה [4] ואת האלף ושבע מאות וחמשה ושבעים עשה ויוס לעמודים ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ואם איתא מאה ואחד ככר ואחת עשרה מנה מיבעי ליה אלא מדלא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא [5] ונחושת התנופה שבעים ככר ואלפים וארבע מאות שקל שהרי כאן תשעים ושמה מנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט שמע מינה מנה של קודש כפול היה ודילמא פרטא רבה קא חשיב בכברי פרטא זוטא לא קחשיב בכברי [6] אלא אמר רב חסדא מהכא [6] והשקל עשרים גרה עשרים שקלים חמשה ועשרים שקלים עשרה וחמשה שקל המנה יהיה לכם והא

קונטרוקוס. מסקוס שמר מוין (דף נפ:) פרש"י גונב ונפסוס ומין ענייניו כמן [ס] גבי גניית כסף ופערק המוכר פירות (ב"מ דף נפ:) גבי עבדים ומסס עבדיס אין גונבי נפשות ור"ח גבי עבדים ומסס עבדיס אין גונבי נפשות ור"ת [ס] **בגבולות** מסמך בקונית והס דשמר נס כי עלה שמר וכי גנב לו קוניוסטוס שמר ממיירא מן השמר דרך משמך בקונית להטמין עלמו לפי שמפסיד ממון בשמוך ומתמייב בהקפה: **ומחצה שלם לא החזיר.** לס מזכיר לו פסוק ותס הלוך ושבע מלות ומשה ושבעים עשה ויוס לעמודים השר לקנטרו נמכון:

מנא ליה. (ו) פירוש יש לו לדקדק דבר זה מתוך מה שמרה מלבד קושיא זו: **הרי כאן שבעים ואחד מנה.** ולא מנאן הכתוב [ס] אלא בפרוטרוט: **ומנה של קדש בפול היה.** לגבי שקלים של חול ושל קדש שוין היו ות"ת מכל מקום למיניהו במנין [ז] ולימת ל"ה מנים ומלי וכן בשמוך דקתמר שהרי כאן ל"ו מנים היה לו למנות במנה ולימת מרבעים ושמונה מנים והוי ליה ל"ו מנים ול"ל דמנה מנים טפי שלש מאות ושלשה אלפים ומאתים קל ושנים אלף [ס] ושלש מאות להיכן הלכו א"ל קונטרוקוס השר את[ז] רבן יוחנן בן זכאי בפרטן של לוים אתה מוצא עשרים ושנים אלף ושלש מאות בכללן אתה מוצא עשרים ושנים אלף [ס] ושלש מאות להיכן הלכו א"ל אותן שלש מאות בכורות היו ואין בכור מפקיע בכור מאי טעמא אמר אביי דיו לבכור שיפקיע קדושת עצמו ועוד שאלו בגיבוי כסף אתה מוצא מאתים ואחת ככר ואחת עשרה מנה דכתיב [1] בקע לגלגלת מחצית השקל בשקל הקדש וגו' ובנתינת הכסף אתה מוצא מאת ככר דכתיב [2] ויהי מאת ככר הכסף לצקת וגו' הנך לצקת ואינך בי גזא כתב קרא אחרינא [3] וככסף פקודי העדה מאת ככר וגו' ודקא"ל מנה של קודש כפול היה הוי בה רב אחאי מאי קא קשיא ליה ויהי מאת ככר הכסף לצקת וגו' הנך לצקת ואינך בי גזא כתב קרא אחרינא [3] וככסף פקודי העדה מאת ככר וגו' ודקא"ל מנה של קודש כפול היה היה מנא ליה אילימא מיניה [3] שהרי כאן שבעים ואחד מנה [4] ואת האלף ושבע מאות וחמשה ושבעים עשה ויוס לעמודים ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ואם איתא מאה ואחד ככר ואחת עשרה מנה מיבעי ליה אלא מדלא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא [5] ונחושת התנופה שבעים ככר ואלפים וארבע מאות שקל שהרי כאן תשעים ושמה מנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט שמע מינה מנה של קודש כפול היה ודילמא פרטא רבה קא חשיב בכברי פרטא זוטא לא קחשיב בכברי [6] אלא אמר רב חסדא מהכא [6] והשקל עשרים גרה עשרים שקלים חמשה ועשרים שקלים עשרה וחמשה שקל המנה יהיה לכם והא

למהדר ליה הכי משום דכתב קרא אחרינא וכסף פקודי העדה מאת ככר ולא כתיב הכא לצקת משום הכי א"ל כפול היה: ומנא ליה. דכפול היה: אילימא מיניה. דהתהוא קרא וכסף פקודי העדה מאת ככר אלף ושבע מאות (וחמשים) [וחמשה] ושבעים שקל. שהרי כאן שבעים ואחד מנה. כיצד דהכא כתיב [ס] שקל דכ"ה שקלים הן מנה ואלף ושבע מאות וחמשה ושבעים שקלים הן שבעים ואחד מנה ולא מנאן הכתוב בככר שהרי יש כאן יותר מככר פשוט של ס' י"א מנה ולא מנאו בככר אלא בפרוטרוט פרוטרוט היינו פרטי כלומר בשקלים מנאן דהיינו פרטי. אלמא משום הכי מנאם בפרוטרוט דלית בהו שעור מנה כפול: ודילמא. אכתי מהכא לא שמעינן דמנה כפול הוה דהאי דלא מני להו הני אלף ות' מאות וע"ה בככר משום דכללי דכברי חשיב ופרטי דכבר לא חשיב. כלומר מאה ככר. דמאה היינו כלל חשיב כללי דכברי ככר חד דהיינו פרטא דכברי לא חשיב. ולעולם לאו כפול הוה והאי דלא חשביה בככר משום דלא חשיב פרטי בכברי: שהרי כאן ליכא כללא דכברי ולא הוה מאה ככר. אלא שבעים ככר דהיינו פרטי דכברי והרי יש כאן על שבעים ככר ע"ג מנה דאלף ות' שקל היינו ע"ג מנה ולא מנה אלא בפרוטרוט ואם איתא דכבר של הקדש פשוט הוה ע"א ככר ול"ו מנה מיבעי ליה אלא מדמנאן בפרוטרוט בשקל ש"מ דכבר כפול הוו ולא הוה בהנהו שקלים שער ככר כפול: ודילמא. לעולם לא הוה

ז) נרמה ל"ל ורש למימר דלא לגס למנות מסמנון סמיס כיון וכו'.

1. בְּקַע לַגֻּלְגֹּלֶת מַחֲצִית הַשֶּׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ לְכֹל הָעֹבֵר עַל הַפְּקֻדִים מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה לְשֵׁשׁ מֵאוֹת אָלֶף וּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים: שמות לח כו
2. וַיְהִי מְאַת כִּכַּר הַכֶּסֶף לְצָקֹת אֶת אַדְנֵי הַקֹּדֶשׁ וְאֵת אַדְנֵי הַפָּרֹכֶת מְאַת אֲדָנִים לִמְאַת הַכִּכָּר כִּכָּר לָאָדֶן: שמות לח כז
3. וְכֶסֶף פְּקוּדֵי הָעֵדָה מֵאַת כִּכַּר וְאֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת וַחֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: שמות לח כה
4. וְאֵת הָאֶלֶף וּשְׁבַע הַמֵּאוֹת וַחֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים עָשָׂה וָוִים לָעַמּוּדִים וְצִפָּה רָאשֵׁיהֶם וְחִשַּׁק אֹתָם: שמות לח כח
5. וּתְרוּמַת הַתְּנוּפָה שִׁבְעִים כִּכָּר וְאַלְפַּיִם וְאַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל: שמות לח כט
6. וַיַּעַשׂ בָּהּ אֶת אַדְנֵי פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת מִזְבַּח הַנְּחֹשֶׁת וְאֶת מִכְבַּר הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר לוֹ וְאֵת כָּל כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ: שמות לח ל

רבינו גרשום

בכורות במדבר ולא פסק קדושה. ור"ל אמר [קדשו] ופסקו אף] דכתיב פקוד [מ"מ] קדשו ופסקו: בשלמא לר"ל. דאמר קדשו ופסקו כדקאמר טעמא דכניסתן לארץ ישראל קדשו בכורות אלמא דקדשו במדבר ופסקו: אלא לר' יוחנן. דאמר לא פסקו מאי טעמא: ר' יוחנן חזאי בחילמא הילכ' מיסתייעא מילתא דמפרישנא טעמא שפיר אמר קרא והיו בהוייתן יהו דקדשו ולא פסקו: שבשבילה תיכנס לארץ. בזכות שתקריבו: ואפכיתו נמי תיובתא. דקאמר איתיביה ר"ל לר' יוחנן ואפכיתו נמי להא דר' אלעזר דאמריתו ר"ל חזאי בחלמא: א"ל. לא מפקינן דהכי קא משמע לן ללישנא דידך. מאי לא קדשו דאמר ר' יוחנן לא הוצרכו ליקדש בכורות במדבר שהרי קדשו במצרים ולא פסק קדושה לעולם: אי הכי היינו לישנא דידן. אין הכי נמי. אלא הא דאפכינן משום דחייב אדם לומר בלשון רבו: בפרטן של לוים. היכא דקא חשיב בני גרשון ובני קהת ובני מררי וכשתצטרף חשבונ' את מוצא כ"ב אלפים וג' מאות: ובכללו. היכא דקא חשיב להו ביחד אינם אלא כ"ב אלפים: דיו לבכור לרי שיפקיע קדושת עצמו: בגיבוי הכסף. כשגבן מכל אחד מחצית השקל וכשתצרפם עולה חשבונם מאתים ואחד ככר ואחד עשרה מנה. כיצד המנה הוא ס"ה שקלים שהוא מאה דינרין. ומאה מחצית שקל הן ב' מנים. נמצא שלשת אלפים מחצית שקל הן ס' מנה שכך הוא ככר של הקדש ס' מנה דילפינן לה מקראי דלקמן דכך הוא הכסר מן מאת ככר ומן שבעים ככר. ומזה תוכל להבין כששלשלת אלפים עושים ככר אחת כך שלש מאות אלף עושין ק' ככרים ושש מאות אלף מאתים ככרים. והיינו דקאמר מאתים ואחד ככר. וחמש מאות וחמשים מחצית שקלים הן י"א מנה ובנתינת הכסף היכא דעשה חשבון לישראל אי אתה מוצא אלא מאת ככר: או קונייוסטוס. גונב נפש: לבזות עצמו נתכוון ומחצה שלם לא החזיר דעדיין חסר חצי מככר האחד וי"א מנה: ומנה של קדש כפול היה. של מאתים דינר. ומאתים ככר הוו ק' ככר ואחד ככר וי"א מנה כיון שלא היה בהן כדי ככר כפול של קודש לא מנאו הכתוב לא אמר אלא ויהי מאת ככר הכסף והכסר וי"א מנה הן אלף שקלים שלמים וישבע מאות וע"ה] דכתיב ואת האלף ויכו: מאי קא קשיא. לרבן יוחנן בן זכאי ומאי דוחקיה דאהדר ליה מנה [של קודש] כפול היה לימא ליה הנך מאת ככר דאמר קרא הוו לצקת ואידך שארא בי גזא הוה מנה: לא הוה יכיל

הגהות הב"ח

(ה) גמ' רים נקים דתמר טעמיה מלמ: (ו) שם ומנ ליה מילתא מעליתא דכתיב ואת האלף ושבע מאות וחמשה ושבעים עשה ויוס לעמודים שהרי כאן שבעים ואחד ומנה ולא מנאן הכתוב: (ז) רש"י ד"ה בפרטן וכו' ומתירתו אר"א (תמר) רים נקים: (ח) ד"ה ושלש וכו' אלף הס"ד ותמ"ל מ"ם בקע לגלגלת מחצית השקל בשקל הקדש לשם כל"ג ותינח לו להשלים מחצי כל"ג ותינח מחצים ככר ומכר האחד וי"ח מנה היינו הלכך: (ט) ד"ה מחליס וכו' מחלת ושש מאות ות"ת ושבעים ושבעה ומחצה ככרים ומכר האחד וי"ח מנה היינו הלכך: (י) ד"ה מחליפת וכו' מחלת ות"ת ושבעים ושבעה ומחצה ככרים ומכר האחד וי"ח מנה היינו הלכך: (יא) ד"ה בשלש וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (יב) ד"ה ונחושת וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (יג) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (יד) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (טו) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (טז) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (יז) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (יח) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (יט) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (כ) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (כא) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (כב) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (כג) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (כד) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (כה) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (כו) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (כז) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (כח) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (כט) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (ל) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (לא) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (לב) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (לג) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (לד) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (לה) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (לו) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (לז) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (לח) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (לט) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (מ) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (מא) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (מב) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (מג) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (מד) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (מה) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (מו) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (מז) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (מח) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (מט) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (נ) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (נא) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (נב) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (נג) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (נד) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (נה) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (נו) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (נז) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (נח) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (נט) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (ס) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (סא) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (סב) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (סג) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (סד) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (סה) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (סו) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (סז) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (סח) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (סט) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (ע) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (עא) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (עב) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (עג) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (עד) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (עה) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (עו) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (עז) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (עח) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (עט) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (פ) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (פא) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (פב) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (פג) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (פד) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (פה) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (פו) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (פז) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (פח) ד"ה ומנה וכו' ומנה ולא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בכברי פרטי לא קא חשיב בכברי אלא מהכא: (פט) ד"ה